

Marjatta Pulkkinen

...ten vuoksi myös sen takia, että ylipäänsä pysyisi kehityksen mukana.

”Totuutta pitää olla etsimässä”

MARJATTA PULKKINEN

–Lapsille on vaikea puhua Jumalasta, kun eivät ne asiat ole itsellekään aina oikein selviä. Joku isompi juoni tässä elämässä kuitenkin on, Unto Harmoinen miettii.

–Pyrin siihen, ettei minulla olisi näissä asioissa jyrkkiä kantoja. Se on totta, että totuutta pitää olla etsimässä, hän jatkaa.

Herännäisyys on ollut Rakkineessa läsnä isovanhempien ja vanhempien kautta. Unton mielestä kyse on ollut tavasta suhtautua elämään, jolloin arvot ovat näkyneet kasvatuksessa ja kodin arjessa.

–En ole kokenut sitä mitenkään ahdasmielisenä, vaikka poikasena jääkiekkopeli piti keskeyttää jumalanpalveluksen ajaksi, viiden pojan isä hymyilee.

Tokihan hengelliset asiat jossain kasvun vaiheessa herättivät vastustusta, Unto myöntää, mutta isovanhemmat olivat suvaitsevaisia.

–Oikeastaan onni, että

he olivat paljon vastuussa meidän kasvatuksesta. Nyt on Ella-mummo vuorostaan auttanut meitä ja poikiamme eteenpäin. Ilman häntä ei olisi pärjätty.

Seurat olivat aikoinaan mahdollisuus tavata muita lapsia. Rakkineessakin niitä pidettiin ja nyt Unto kertoo mieltineensä varsinkin vanhimman siskonsa kanssa, että olisi muka-

va järjestää seurat joskus itsekin.

Viisitoista vuotta sitten Harmoiset olivat mukana seurakunnan parisuhdekurssilla. Sen perua on yksityinen keskustelupiiri, josta on tullut arjen henkireikä.

Wilma Harmoinen kuului reformoituun kirkkoon, mutta Suomeen muutettuaan kävi rippikoulun ja liittyi luterilaiseen kirkkoon. Nyt hänelle on tär-

keä seurakunnassa naisten keskusteluryhmä, jossa jaetaan samanlaisia kysymyksiä.

Kirkossa käynti jää usein juhlapyyhiin, mutta radioita Wilma pyrkii pitämään auki paitsi sunnuntaisin jumalanpalvelusten myös arkisin aamu- ja iltahartusten aikaan.

–Joskus sitä toivoo, että kristillisyyden näkyisi enemmän jokapäiväisessä elämässä. Kaipaen sitä, että uskon liekki näkyisi ihmisessä, Wilma sanoo.

Unto käyttää vanhaa sanaa ”kilvoittelu”. Hänelle se tarkoittaa sitä, että ihminen yrittää tehdä asiat niin hyvin kuin osaa. Se riittää, täydellinen ei tarvitse olla.

Mummo Ella Harmoinen asuu nuoren perheen kanssa samassa pihapiirissä. **Wilbert (10)** ja **Ruben (8)** ovat pistäytyneet maistamaan tuoretta pullaa.

” Joskus sitä toivoo, että kristillisyyden näkyisi enemmän jokapäiväisessä elämässä. Kaipaen sitä, että uskon liekki näkyisi ihmisessä.

Harmoinen perhe käy tapaamassa Wilman isää ja sisaruksia Hollannissa kerran vuodessa, ja sieltä suku Kiuruvedellä. –Mitä enemmän tulee ikää, sitä tärkeämpiä ovat ystävät ja varsinkin sukulaiset, Unto sanoo ja tekee lähtöä ”kirkolle” eli kaupungin keskustaan.

Bartje Harmoinen sai ajokortin keväällä. Enää ei tarvitse pyytää vanhempia kyytimiehiksi, jos haluaa lähteä kavereita tapaamaan.

Parasta on vapaus, vaikeinta sitovuus

Lypsykarjatilalla ei ole **Wilma** ja **Unto Harmoinen** mielestä tyypillistä työpäivää, sillä eläinten kanssa sattuukin tapahtua koko ajan.

Rakkineessa lähdetään navettaan aamulla puoliseitsemän jälkeen, ja päivittäin siellä kuluu reilut kuusi tuntia.

–Yksinkin pärjää, mutta yleensä teemme työt kolmissin, Wilma kertoo.

Kaksi robotia korvaavat lypsyt, mutta jäljelle jää ruokinta, parsien puhdistus, poikimiset, vasikoiden hoito ja paljon muuta.

Lisäksi päivään saattaa kuulua tuorerehun hakua, koneiden korjausta, lannoitekuorman purkua, paperitöitä, kesällä vielä tuorerehun tekoa.

Sunnuntaisin Rakkineessa tehdään vain välttämättömiä.

Parasta työssä on Wilman mielestä se, että töitä saa tehdä puolison kanssa. Samalla se on vaikeinta.

–Minulle parasta on vapaus ja

vaikeinta sitovuus, Unto puolestaan naurahtaa.

Maatalousyrittäjyys itsessään vaatii luovuutta. Työtä on paljon ja suunnitelmia pitää päivittää jatkuvasti.

–Haastavaa ja monipuolista, Wilma tiivistää.

Lasten kannalta maaseutu on ”huippukasvuypäristö”. Aikuisillekin on tärkeää se, että ihmiset tuntevat toisensa ja kylässäkin vielä käydään, ainakin naisväki tervehtimässä uusia vauvoja.

Wilman sopeutumista Suomeen ja Kiuruvedelle on auttanut se, että hän on itse mennyt aktiivisesti mukaan monenlaiseen toimintaan. Hänet onkin otettu mielestään hyvin vastaan.

Toisaalta Wilma ei hätkähdä sitä, jos tuntee itsensä joskus ulkopuoliseksi. Jokaiselle käy joskus niin, mutta se kuuluu elämään ja antaa mahdollisuuden kyseenalaistaa asioita.

Lomaa Harmoisilla on 25 päi-

vää vuodessa. Silti useamman päivän poissaolot tilalta ovat heille harvinaisia – paitsi viime kesänä, jolloin koko perhe oli kymmenen päivän Interrail-matkalla.

Vanhemmilla on ollut tapana lähteä muutaman kerran vuodessa kahdestaan Kuopioon, käydä teatterissa, syödä hyvin ja jäädä kaupunkiin yöksi. Se katkaisee arjen mukavasti.

Myös ystävät ovat tärkeitä ja heistä täytyy pitää huolta, Unto muistuttaa. –Eri ystävät antavat eri asioita, kasvattavat ihmisestä kokonaisen.

Viime vuosien investoinnit ovat vaatineet niin paljon energiaa, että nyt Harmoiset aikovat hengähtää – sikäli kuin osaavat.

Isäntä opiskelee lisälomassa agronomiksi ja emäntä suorittaa ohjelmajärjestelmien tutkintoa. Pihapiiriin rannalle on noussut komea hirsirakennus, jossa voisi kestitä suomalaisen maaseutuun tutustuvia ulkomaalaisia...

Armeijaan ja Ouluun

Harmoisten viidestä pojasta vanhin tekee jo vähitellen lähtöä kotoa. Äiti on kiitollinen siitä, että pojat ovat kukin vuorollaan pääsemässä omille siivilleen.

Maaseudusta vanhemmat ovat halunneet antaa myönteisen kuvan ja toiveissa onkin, että joku pojista palaa aikanaan yrittäjäksi kotitalalle.

–Kyllä maalla on ihan mukava asua. Asioita voi tehdä vapaammin kuin kaupungissa, metsä- ja kalamieheksi tunnustautuva **Bartje Harmoinen** (18) sanoo.

Etu nimi pohjautuu hollantilaiseen klassikkoromaaniin, joka kertoo köyhissä oloissa kasvaneesta pojasta. Vastoinkäymisten kautta hänestä tulee pieni sankari.

Harmoiset eivät halua asettaa pojilleen mitään paineita tilan jatkamiseen. Niinpä myös ilmaisuaitoa ja lenkkeilyä harrastava Bartjein suuntaa lukion jälkeen armeijaan ja sitten kaupallisiin opintoihin Ouluun.